

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **O. V.**, bývajúcej v D.D., zastúpenej JUDr. T. B., advokátom so sídlom v P., proti žalovanej **O.**, IČO: X., o **zaplatenie 9 259,58 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 12 C 167/2009, o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 5. októbra 2010 sp. zn. 5 Co 256/2010 a rozsudku Okresného súdu Trenčín z 5. mája 2010 č.k. 12 C 167/2009-202, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky **z r u š u j e** rozsudok Krajského súdu v Trenčíne z 5. októbra 2010 sp. zn. 5 Co 256/2010 a rozsudok Okresného súdu Trenčín z 5. mája 2010 č.k. 12 C 167/2009-202 a vec vracia Okresnému súde Trenčín na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Žalobou doručenou súdu 18. februára 2000 sa žalobkyňa domáhala voči žalovanému zaplata náhrady mzdy 9 259,58 € s príslušenstvom (za obdobie od 6. apríla 1997 až do nástupu do práce) v dôsledku neplatného okamžitého skončenia pracovného pomeru zo 6. mája 1997 určeného rozsudkom Okresného súdu Trenčín z 9. októbra 1997 č.k. 6 C 369/97-63 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Trenčín z 24. februára 1999 sp. zn. 5 Co 128/98.

Okresný súd Trenčín rozsudkom (v poradí štvrtým) z 5. mája 2010 č.k. 12 C 167/2009-202 žalobu o náhradu mzdy zamietol a žalobkyni uložil povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania v sume 5 400,40 € k rukám jeho právneho zástupcu (JUDr. K.) do 3 dní. Predbežne skúmal, či nedošlo ku skončeniu pracovného pomeru pred dňom doručenia okamžitého zrušenia pracovného pomeru zo 6. mája 1997. Zistil, že

žalobkyňa z vlastnej iniciatívy predložila žalovanej „Potvrdenie o dĺžke zamestnania“ (tlačivo), v ktorom bol uvedený dôvod ukončenia pracovného pomeru dohodou k 5. aprílu 1997 a písacím strojom potvrdená dĺžka zamestnania žalobkyne u žalovanej s podpisom starostu obce J. B.. Na základe uvedeného súd dospel k záveru, že pracovný pomer medzi žalobkyňou ako zamestnankyňou a žalovanou ako zamestnávateľkou bol ukončený dohodou k 5. aprílu 1997. Stanovisko žalobkyne a výpoveď svedka J. B., že podpísanie „Potvrdenia o dĺžke zamestnania“ neznamenal ukončenie pracovného pomeru, súd považoval za účelové. Úmysel žalobkyne ukončiť pracovný pomer podľa názoru súdu vyplýva tiež z toho, že žalobkyňa neprevzala výzvu žalovanej na nástup do zamestnania 24. apríla 1997. Súd nemohol skúmať (ne)platnosť skončenia pracovného pomeru dohodou k 5. aprílu 1997 z dôvodu, že žalobkyňa v lehote vyplývajúcej z ustanovenia § 64 Zákonníka práce neplatnosť tohto úkonu nenapadla na súde. Z dôvodu, že pracovný pomer skončil dohodou (k 5. aprílu 1997) súd žalobu o náhrady mzdy požadovanú na základe neplatného okamžitého skončenia pracovného pomeru za obdobie od 6. mája 1997 do nástupu do práce zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Na odvolanie žalobkyne Krajský súd v Trenčíne rozsudkom (v poradí štvrtým) z 5. októbra 2010 sp. zn. 5 Co 256/2010 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa (§ 219 ods. 1 O.s.p.) a žalovanej nepriznal náhradu trov odvolacieho konania (§ 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.). V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že podľa vysloveného právneho názoru, ktorým sa správne riadil súd prvého stupňa v tejto veci (v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 M Cdo 3/2008 z 30. júna 2009) Zákonník práce (v znení účinnom do 31. marca 2002) umožňoval pracovný pomer skončiť dohodou, výpoveďou, okamžitým zrušením a zrušením v skúšobnej dobe; t.j. právne predpisy nevyklúčovali skončenie pracovného pomeru viacerými právnymi úkonmi. V takom prípade bolo potrebné každý právny úkon posudzovať samostatne, pretože samostatne nastávali aj ich právne účinky. Vzhľadom na námietky žalovanej, že pred okamžitým zrušením pracovného pomeru došlo ku skončeniu pracovného pomeru dohodou k 5. aprílu 1997, bolo potrebné sa touto skutočnosťou zaoberať v tomto konaní (o náhradu mzdy). Súd prvého stupňa postupoval správne a v intenciách zrušujúceho rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, keď doplnil dokazovanie a vyhodnotil listinné dôkazy (najmä potvrdenie o dĺžke zamestnania, žiadosť o sprostredkovanie zamestnania) a v spojení výpovede žalobkyne a svedka J. B., a dospel k záveru, že pred okamžitým zrušením pracovného pomeru bol tento skôr ukončený dohodou, čo bolo dôvodom pre zamietnutie žaloby o náhradu mzdy. Odvolací súd považoval

za správny záver súdu prvého stupňa a uplatnený odvolací dôvod v zmysle § 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p. (že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) za nedôvodný.

Generálny prokurátor Slovenskej republiky na základe podnetu žalobkyne podal proti rozsudku súdu prvého stupňa a rozsudku odvolacieho súdu mimoriadne dovolanie. Navrhol napadnuté rozsudky zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p.). Súdny obidvoch stupňov pri rozhodovaní vykladali prejav vôle žalobkyne ako aj bývalého starostu obecného úradu v D. J. B. bez toho, aby prihliadli na skutočnosti, že žalobkyňa odpracovala na obecnom úrade viac ako 28 rokov, nemala v zamestnaní žiadne pracovné problémy (tvrdenia žalovaného o porušení pracovnej disciplíny sa ukázali v konaní o neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru za nepodložené), pričom svojím mylným výkladom prejavu vôle nahradili vôľu, ktorá v rozhodnom čase neexistovala. Podľa § 240 ods. 1 a § 3 zákona č. 65/1965 Zb. Zákonníka práce (platného a účinného v tom čase), právny úkon je prejav vôle smerujúcej k vzniku, zmene alebo zániku tých práv alebo povinností, ktoré právne predpisy s takýmto prejavom spájajú. Prejav vôle treba vykladať tak, ako to so zreteľom na okolnosti, za ktorých sa urobil, zodpovedá pravidlám slušnosti a občianskeho spolužitia. Výklad prejavu vôle zo strany súdov nekorešponduje ani s vyjadreniami bývalého starostu J. B., ktorý vo svojej výpovedi z 5. mája 2010 uviedol, že predmetné potvrdenie o zápočte rokov síce podpísal, ale nedal výpoveď žalobkyni z pracovného pomeru, a ani ona nedala výpoveď a nedošlo ani k ukončeniu pracovného pomeru dohodou slovne ani písomne. Súdny nesprávne právne posúdili vec, keďže z vykonaného dokazovania pred súdom prvého stupňa vyplynul skutkový záver, že žalobkyňa z vlastnej iniciatívy predložila úradu práce vyplnené tlačivo – potvrdenie o dĺžke zamestnania k 5. aprílu 1997, ktoré podpísal bývalý starosta obce J. B.. Právny záver o skončení pracovného pomeru dohodou je preto iba právnu domnienkou, nakoľko na zistený skutkový stav nemožno aplikovať právnu úpravu Zákonníka práce o skončení pracovného pomeru a na základe toho pochybenia súdy vyvodili nesprávny právny záver.

Žalovaná nevyužila právo vyjadriť sa k mimoriadnemu dovolaniu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd rozhodujúci o mimoriadnom dovolaní (§ 10a ods. 3 O.s.p.) po zistení, že tento opravný prostriedok podal včas (§ 243g O.s.p.)

generálny prokurátor Slovenskej republiky (§ 243e ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 243a ods. 1 O.s.p.) preskúmal napadnuté rozsudky súdov v rozsahu podľa § 243i ods. 2 v spojení s § 242 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že mimoriadne dovolanie je opodstatnené.

V zmysle § 243f ods. 1 O.s.p. môže byť mimoriadne dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom mimoriadneho dovolania, ale i v mimoriadnom dovolaní uplatnenými dôvodmi. Obligatórne (§ 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 242 ods. 1 O.s.p.) sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolacie dôvody pritom neposudzujú len podľa toho, ako boli v mimoriadnom dovolaní označené, ale podľa obsahu tohto opravného prostriedku.

1. Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na posúdenie dovolacích dôvodov uvedených výslovne v mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky, ale sa zaoberal aj otázkou, či konanie v tejto veci nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p. O vadu tejto povahy ide vždy vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Vady uvedené v § 237 O.s.p. neboli generálnym prokurátorom tvrdené a ich existencia v konaní o mimoriadnom dovolaní nevyšla najavo.

2. So zreteľom na zákonnú povinnosť (§ 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie súdu nebolo vydané v konaní postihnutom tzv. inou vadou konania, zaoberal sa Najvyšší súd Slovenskej republiky

aj otázkou, či konanie v danej veci nie je postihnuté procesnou vadou takejto povahy. Inou vadou konania (§ 243f ods. 1 písm. b/ O.s.p.) je procesná vada, ktorá na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p., nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Jej základom je porušenie procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní a dôsledkom vecná nesprávnosť rozhodnutia.

V mimoriadnom dovolaní sa neuvádza, že konanie v danej veci má byť postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a z obsahu spisu jej existencia nevyplýva, preto ani dovolací dôvod v zmysle § 243f ods. 1 písm. b/ O.s.p. nie je daný.

3. K námietke v mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky, že rozsudky súdu prvého stupňa i súdu odvolacieho spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p.), treba uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

V mimoriadnom dovolaní sa v podstate uvádza, že súdy pri rozhodovaní o náhrade mzdy riešiacie ako predbežnú otázku skončenia pracovného pomeru neaplikovali správne (rozhodnú) právnu normu tým, že mylným výkladom prejavu vôle v právnom úkone nahradili vôľu jeho účastníkov, ktorá v rozhodnom čase neexistovala.

Z obsahu odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu i súdu prvého stupňa súdu vyplýva, že tieto v prípade rozhodovania o náhrade mzdy vychádzali z toho, že pracovný pomer medzi žalobkyňou a žalovanou bol ukončený dohodou k 5. aprílu 1997. Uvedené právne účinky súdy spájali s právnym úkonom – Potvrdením o dĺžke zamestnania a o zápočte dôb zamestnania pre účely nemocenského poistenia z 2. apríla 1997 (vid' č.l. 17, tiež č.l. 74 spisu).

Podľa ustanovenia § 42 ods. 1 písm. a/ a § 43 ods. 1 až 3 Zákonníka práce (zákon č. 65/1965 Zb.) pracovný pomer sa môže rozviazať dohodou. Ak sa zamestnávateľ

a zamestnanec dohodnú na rozviazaní pracovného pomeru, končí sa pracovný pomer dojednaným dňom. Dohodu o rozviazaní pracovného pomeru zamestnávateľ a zamestnanec uzavierajú písomne. V dohode musia byť uvedené dôvody rozviazania pracovného pomeru, ak to zamestnanec požaduje. Jedno vyhotovenie dohody o rozviazaní pracovného pomeru vydá zamestnávateľ zamestnancovi.

Podľa ustanovenia § 240 ods. 1 až 3 Zákonníka práce (zákon č. 65/1965 Zb.) právny úkon (pracovná zmluva, výpoveď, dohoda o náhrade škody a pod.) je prejav vôle smerujúci k vzniku, zmene alebo zániku tých práv alebo povinností, ktoré právne predpisy s takým prejavom spájajú. Prejav vôle sa môže urobiť konaním alebo opomenutím; môže sa stať výslovne alebo iným spôsobom nevzbudzujúcim pochybnosti o tom, čo chcel účastník prejavíť. Pre písomné právne úkony tých, ktorí nemôžu písať alebo čítať, treba úradnú zápisnicu alebo zápisnicu opatrenú potvrdením dvoch súčasne prítomných funkcionárov príslušného odborového orgánu o tom, že právny úkon zodpovedá prejavenej vôle. Prejav vôle treba vykladať tak, ako to so zreteľom na okolnosti, za ktorých sa urobil, zodpovedá pravidlám slušnosti a občianskeho spolužitia.

Konštantná civilná judikatúra vychádza z názoru, že záver o obsahu a teda najmä o (ne)určitosti alebo (ne)zrozumiteľnosti právneho úkonu musí predchádzať jeho výklad za použitia interpretačných pravidiel podľa § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Jazykové vyjadrenie právneho úkonu možno síce vykladať z hľadiska možného významu jednotlivých použitých pojmov, z hľadiska vzájomnej nadväznosti použitých pojmov, i z hľadiska zaradenia pojmov v štruktúre celého právneho úkonu, avšak interpretácia obsahu právneho úkonu súdom podľa § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka nemôže nahrádzať alebo meniť prejavenu vôľu. Použitie zákonných výkladových pravidiel smeruje vždy iba k tomu, aby obsah právneho úkonu, ktorý účastník urobil, bol vyložený v súlade so stavom, ktorý existoval v čase, kedy bol úkon robený (viď Zo súdnej praxe č. 38/2009). Ak prejavená vôľa chýba, nemožno ju interpretáciou nahradiť. Ak ide o právny úkon v písomnej forme spravidla určitosť obsahu prejavu vôle vyplýva z textu listiny, na ktorej je prejav vôle zaznamenaný. Určitosť písomného prejavu vôle je objektívnou kategóriou a preto obsah právneho úkonu je zrejmý každému (i tretím osobám).

Dohoda o skončení pracovného pomeru je dvojstranný právny úkon, ktorým na základe zhodného prejavu vôle zamestnanca a zamestnávateľa dochádza ku skončeniu

pracovného pomeru k určitému dňu. Proces vzniku dohody o skončení pracovného pomeru možno posudzovať podľa ustanovení Občianskeho zákonníka (§ 43a a nasl.). Návrh na uzatvorenie dohody o skončení pracovného pomeru ako jednostranný adresovaný právny úkon má smerovať ku skončeniu pracovného pomeru k určitému dňu. Obsah dohody o skončení pracovného pomeru nemusí byť na tej istej listine. Môže ísť o písomný návrh a jeho písomné prijatie. Nedodržanie písomnej formy dohody o skončení pracovného pomeru nespôsobuje jej neplatnosť (§ 242 ods. 2 Zákonníka práce). Pokiaľ prejav vôle v tomto dvojstrannom právnom úkone (bez ohľadu na jeho formu) nie je formulovaný výslovne (ale iným spôsobom) nesmie vzbudzovať pochybnosti o tom, čo chceli účastníci prejavíť.

Danosť vôle je základným predpokladom každého právneho správania – tvorí podstatnú, neopomenuteľnú a ničím nenahraditeľnú (výkladom neodstrániteľnú) náležitosť právneho úkonu. Právny úkon je prejavom vôle, s ktorým právny poriadok spája vznik, zmenu alebo zánik práv a povinností účastníkov právneho vzťahu. Podstatu právneho úkonu tvorí prejav vôle. Vôľa je nenahraditeľným elementom (prvkom) prejavu vôle. Prejav je odrazom (vyjadrením) psychického vnútra človeka rozpoznateľný v objektívnej realite. Aby sa vôľa mohla v objektívnej realite (navonok) uplatniť, musí byť vyjadrená tak, aby bola rozpoznateľná a uplatniteľná. Pokiaľ ide o prejav vôle výslovný (vyjadrený napríklad slovom, písmom, kresbou a pod.) spravidla ľahšie možno v ňom identifikovať uvedené rozlišovacie znaky charakterizujúce vôľu a jej obsahovú stránku. Zložitejšia situácia nastáva, ak je prejav vôle uskutočnený mlčky (konkludentne), v týchto prípadoch sa uplatňuje pravidlo, ktoré dovoľuje na ňu prihliadať, len pokiaľ (vzhľadom na všetky okolnosti) sú vylúčené akékoľvek pochybnosti o tom, že tu vôľa je a tiež i to, aká je táto vôľa (porovnaj § 35 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka).

Súd prvého stupňa v podstate vychádzal z toho, že pokiaľ žalovaný podpísal žalobkyňou mu predložené „**Potvrdenie o dĺžke zamestnania a o zápočte dôb zamestnania pre účely nemocenského poistenia**“ (tlačivo, v ktorom bol uvedený dôvod skončenia pracovného pomeru: § 46 písm. c/ Zákonníka práce a dĺžka zamestnania: od 1. apríla 1990 do 5. apríla 1997), týmto malo dôjsť k uzavretiu dohody o skončení pracovného pomeru dohodou k 5. aprílu 1997 (porovnaj stranu 6 ods. 2 až 4 odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa).

Potvrdenie o dĺžke zamestnania a o zápočte dôb zamestnania pre účely nemocenského poistenia (ďalej tiež potvrdenie) je výslovným (písomným) jednostranným právnym úkonom žalovaného ako zamestnávateľa, i keď v tomto prípade na ňom mala participovať i žalovaná tým, že ho žalobcovi predložila už čiastočne vyplnené. Z toho právneho úkonu však je prima facie rozpoznateľná vôľa zamestnávateľa deklarovat' dĺžku pracovného pomeru a dôb zamestnania žalobkyne ako zamestnankyne pre účely nemocenského poistenia za vymedzenú dobu trvania pracovného pomeru (t.j. od 1. apríla 1990 do 5. apríla 1997). Pokiaľ v obsahu tohto potvrdenia je uvedený údaj o dôvode skončenia pracovného pomeru („**ZP § 46 odst. c**“), nič nenasvedčuje tomu, že pracovný pomer mal skončiť *dohodou* v zmysle § 42 ods. 1 písm. a/ v spojení s § 43 zákona č. 65/1965 Zb. Zákonníka práce, javí sa skôr, že by mohlo ísť o označenie dôvodu skončenia pracovného pomeru *výpoveďou* z tzv. organizačných dôvodov v zmysle § 46 ods. 1 písm. c/ zákona č. 65/1965 Zb. Zákonníka práce, konkrétny obsah výpovede však z potvrdenia nevyplýva.

Zo zistení súdov vyplýva i to, že najmä bývalý starosta žalovanej ako účastník právneho úkonu vo svojej výpovedi nepotvrdil obojstrannú vôľu skončiť pracovný pomer, a to ani dohodou k 5. aprílu 1997. Danosť vôle ukončiť pracovný pomer dohodou výslovne nevyplýva z tohto písomného právneho úkonu. Hypotetická konštrukcia konkludentne vyjadrenej vôle ukončiť pracovný pomer dohodou k uvedenému dňu by mohla byť považovaná za danú, len pokiaľ vzhľadom na všetky okolnosti prípadu sú vylúčené akékoľvek pochybnosti o tom, že tu takáto vôľa bola a že jej obsahom bolo skončenie pracovného pomeru k určitému dňu dohodou, čo však nezodpovedá najmä stanoviskám účastníkov, ktorí mohli vôľu uvedeného obsahu prejavit'. Pokiaľ súdy nižších stupňov za tohto stavu po vyhodnotení jednotlivých dôkazov samostatne a vo vzájomnej súvislosti, napriek tomu dospeli k záveru o danosti vôle účastníkov skončiť pracovný pomer dohodou (keď výslovne prejavená vôľa v písomnom obsahu právneho úkonu smerovala k potvrdeniu dĺžky zamestnania pre účely nemocenského poistenia), nesprávne aplikovali citované ustanovenia o výklade právnych úkonov (vid' vyššie) tým, že neprípustným výkladom sa pokúsili nahradiť chýbajúci prejav vôle (ktorý nebol v právnom úkone prejavенý), čo nemožno považovať za správne.

Samotnému úkonu označenému ako „Potvrdenie o dĺžke zamestnania a o zápočte dôb zamestnania pre účely nemocenského poistenia“ v danom prípade nemožno pričítať právne

účinky, ktoré nastávajú pri prejavoch v ktorých účastníci vyjadrujú zhodnú vôľu skončiť pracovný pomer k určitému dňu dohodou.

Z uvedeného vyplýva, že pokiaľ súdy pri rozhodovaní o náhrade mzdy vychádzali z toho, že pracovný pomer skončil dohodou k 5. aprílu 1997 v dôsledku vydania „Potvrdenia o dĺžke zamestnania a o zápočte dôb zamestnania pre účely nemocenského poistenia“ neaplikovali na doposiaľ zistený skutkový stav správne (rozhodné) ustanovenia zákona č. 65/1965 Zb. Zákonníka práce; ich rozhodnutia preto spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p.). Generálny prokurátor Slovenskej republiky dôvodne podal mimoriadne dovolanie podľa § 243e O.s.p. v spojení s § 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p. Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 243b ods. 1, 2 O.s.p. zrušil rozsudok súdu prvého stupňa i potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie s tým, že právny názor vyslovený v tomto rozhodnutí je záväzný.

V novom rozhodnutí rozhodne súd aj o trovách dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 20. júna 2012

JUDr. Daniela Š v e c o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková